

begge Parter's Standpunkt. Ved en saadan Tillægsbestemmelse vinder man, som jeg har antydet, at den anden Part ikke kommer i den Nødvendighed at møde ved Sagfører, fordi den ene Part er i det Tilfælde, at han vil bruge en saadan Retshjælp. Han kan da i Kraft af Loven tie til Dommeren og vente og fordre af Dommeren, at han skal yde ham sin lovkyndige Bistand i Henseende til Sagens retfærdige Oplysning.

Dersom det nu maatte befindes, at denne Deel af Loven bør have en saadan Udvidelse, saa følger deraf, at de øvrige Dele i Lovudkastet maa rettes derefter. Med Hensyn dertil er det indstillet ved den 3die §, at der for det Tilfælde, hvorom her tales, skulde stee en Modification i Lovforslaget saaledes som det ved den forrige Behandling blev vedtaget. Det hedder i § 3, at „under Appel af private Politifager kunne nye Vidner føres og nye Beviisligheder fremlægges for Dverretterne, uden at dertil udfordres Bevilling“. Grunden til denne Bestemmelse, der er en Afvigelse fra hvad der gjelder i Almindelighed i private Retssager under deres Appel, er netop den særegne Behandling af Politifagerne i den foregaaende Instants, at Sagføreren der ikke havde kunnet varetage Parternes Interesse. At beholde § 3 i den Udstrækning, hvori den blev vedtagen ved anden Behandling, har man fundet ikke at kunne være rigtigt, og man har derfor under Nr. 1 indstillet, at der maatte indskydes i Paragraphen paa det betegnede Sted: „forfaaviddt Parterne ikke have mødt ved Sagførere i foregaaende Instants“. Paa den ene Side synes det nemlig, at, naar den ene Part har benyttet den Afgang, som Loven giver ham til at lade sit Lary varetage ved en Sagfører, saa bør han gaae ind under de almindelige Regler om Appel og altsaa ogsaa være pligtig til, dersom der er forsømt Noget i Henseende til Sagens Behandling, at tilvejebringe den sædvanlige Betingelse for ved den høiere Instants at kunne føre nye Vidner og fremkomme med nye Beviisligheder. Er det derimod Tilfældet, at en Part ikke har mødt ved Sagfører og han derimod har benyttet den Afgang, som vi have forudsat, at Loven burde give ham, til at drage Fordeel af Dommerens Ve-

ledning, og har denne Veiledning ikke været fyldestgjørende, og er det, forfaaviddt Noget i denne Henseende maatte være forsømt, grundet i alt Fald i en Usikkommenhed i den Veiledning, han har faaet fra Dommerens Side, saa kunde der vel være Anledning til at fritage ham for Erhvervelse af Bevilling; han staaer da i et andet Forhold i Sagen, end naar han har brugt den Afgang, som vi forudsatte at Loven skulde give ham, til at møde ved Sagfører i den foregaaende Ret. Vor Indstilling gaaer altsaa ud paa at begrænse § 3 efter de forskellige Hensyn, som jeg saaledes har tilladt mig at gøre opmærksom paa. — Den anden Indstilling, som ogsaa knytter sig til vort Forslag under Nr. 7, er den, at i § 3 det Ord „Dverretterne“ maatte forandres til „de overordnede Domstole“. Dersom nemlig vor første Indstilling findes at burde nyde Medhold, tror jeg ogsaa, at den Indstilling, der er gjort under Nr. 2, bør nyde Bifald; thi da paahviler der jo de Domstole, som høre umiddelbart under Højesteret, naar de behandle Sager af den omhandlede Bestaaffenhed, den samme Forpligtelse til at vejlede Parten, som ikke møde ved Sagfører, som der paaligger Domstolen i samme Slags Sager udenfor Kjøbenhavn. Virkningen maa da ogsaa være den samme, og det er da vist ogsaa consequent, at man forandrer Ordet „Dverretterne“ til „de overordnede Domstole“. Deraf vil altsaa Følgen være, naar en Sag af den omhandlede Bestaaffenhed var behandlet ved Criminal- og Politiretten, eller naar en Sag var behandlet ved Brandcommissionsen i Kjøbenhavn, og den ene Part ikke havde mødt ved Sagfører, at da en saadan Part, naar Sagen kom ind for Højesteret, maatte være fritagen for at løse Bevilling, forfaaviddt nye Oplysninger ansaaes fornødne til Sagens Fremme ved den overordnede Instants. Jeg indseer meget vel den Vanskelighed, der er ved at gaae ind paa disse forskellige Undersøgelser her; men man er nu engang kommet ind i denne Vanskelighed derved, at § 8 er vedtagen ved Sagens anden Behandling, og man har derfor formeent, at man maatte, saaviddt muligt, bringe Dverreensstemmelse imellem de forskellige Forrifter, idet man gif ud fra den Hovedanskuelse, som vandt